

BJØRNSTJERNE BJØRNSON,
ENLUND J.

**LEONARDA:
NÄYTELMÄ
NELJÄSSÄ
TAPAUKSESSA**

J. Enlund
Bjørnstjerne Bjørnson
Leonarda: Näytelmä
neljässä tapauksessa

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=24178588
Leonarda: Näytelmä neljässä tapauksessa:

Содержание

ENSIMÄINEN TAPAUS

4

Конец ознакомительного фрагмента.

28

Bjørnstjerne Bjørnson

Leonarda: Näytelmä neljässä tapauksessa

ENSIMÄINEN TAPPAUS

Suuri huone, jonka peräovet ovat avoimina. Vasemmalla puolella pöytä; vanhan-aikaiset huonokalut; oikealla puolella pulpetti, jonka vieressä rouva Falk seisoo.

Ensimmäinen kohta.

ROUVA FALK (sonnustetussa ratsaspuvussa).

Asia on hukassa.

PEDERSEN.

Mutta, rouva —

ROUVA FALK. Hukassa joka hiukka. En minä myy hoki palaneita tiiliä. Paljonko tämä tekee? Kaksi täyttä uunillista, se on 24,000 tiiltä. Nykyisen hinnan mukaan 576 kruunua. Mikä teitä vaivaa, mies? Tahdotteko, että erotan teidät?

PEDERSEN.

Rouva, tämä on ensi kerta —

ROUVA FALK. Ei, eipä olekaan, – niin, on muka kyllä ensi kerta, kun tiilet ovat hoki poltetut, mutta laskunne ovat useasti olleet virheelliset, niin että olette saanut minut lähettämään

väärän fakturan. – Mikä teitä vaivaakaan?

PEDERSEN.

Rouva, hyvä rouva!

HANNUS (tulee).

Hevonen on valmis, rouva, – ja kenraali tulee pitkin lehtokujaa.

ROUVA FALK.

Hyvä. – (Hannus menee.) – Oletteko ruvennut ryyppäämään, Pedersen?

PEDERSEN.

En, rouva.

ROUVA FALK. Ei olisikaan se teidän tapaanne. Mutta mikä siis teidän on? Te näytättekin aivan muuttuneelta. – Pedersen! Nyt minä tiedän sen! Minä näin teidän eilen tulevan toiselta puolen jokea – metsätalosta. Oletteko rakastunut?

PEDERSEN (kääntyy peräänpäin).

ROUVA FALK. Vai niin. Eikä hyvällä onnella? (Menee ja laskee kätensä hänen olallensa ja seisoo poispäin kääntyneenä niinkuin hänkin.) Onko hän antanut lupauksensa teille?

PEDERSEN.

On.

ROUVA FALK. Mutta eihän se ole mikään hyvä tyttö! Hän ei ole teille uskollinen. (Kumartuu alemmaksi hänen kasvojansa kohden.) Ja kuitenkin rakastatte häntä? (Poistuu hänestä.) Olette siis heikko mies, Pedersen. Sitä on meidän mahdoton kauemmin rakastaa, joka on meidät pettänyt. (Panee toisen

ratsashansikkaan käteensä.) Siitä voi hirveästi *kärsiä* jonkun ajan; mutta rakastaa – ! ei!

PEDERSEN (poispäin kääntyneenä).

Kyllä sen on helppo sanoa, joka ei ole koettanut.

ROUVA FALK.

Koettanut?.. Sitä ette tiedä. – Tulkaa luokseni illalla kello 7.

PEDERSEN.

Kyllä, hyvä rouva.

ROUVA FALK.

Niin keskustelen kanssanne. Menemme tuokioksi ulos kävelemään.

PEDERSEN.

Kiitoksia, rouva.

ROUVA FALK. Luulen taitavani auttaa teitä tästä, Pedersen. Ja kun noin on laita, – älkää enää ajatelko tiiliä, eikä sitä, mitä teille sanoin. Suokaa anteeksi!

(Kurottaa kättään hänelle.)

PEDERSEN.

Hyvä rouva! (tarttuu siihen.)

Toinen kohta.

KENRAALI (ovessa).

Hyvää huomenta! (Pedersen menee ylöspäin.) Saakeli soikoon, Pedersen!

Näytätte kuin olisitte suin siirapissa. (Pedersen menee Rouvalle.)

Oletteko sielunpaimenena näin varhain aamulla – ja näin

kauniina päivänä? Sepä oivaa. – No, oletteko saanut kirjettä Ogootilta?

ROUVA FALK (hattuansa kiinni sitoessaan).

En, en tiedä, mikä tytön on. Nyt on jo pian kaksi viikkoa —

KENRAALI. Hän huvittelee. Minä muistan, kun minä huvittelin, en kirjottanut koskaan.

ROUVA FALK (katsoo häneen).

Olette kyllä huvitellut eilen illallakin?

KENRAALI. Voi, saatatteko nähdä sen? – Minä luulin, että kylvettyäni ja ratsastettuani —

ROUVA FALK.

Ei, eipä se siten lähde! —

KENRAALI. Sen tiedätte hyvin, rouvani, että, kun en täällä saa olla, olen klubissa.

ROUVA FALK.

Mutta onko mahdotonta käydä klubissa ilman —

(Keskeytyy halveksimisen odotuksella.)

KENRAALI. Tiesi hänet, hitto vie, kuinka se tapahtuu. Mutta minun eteeni pannaan aina yksi lasi liiaksi.

ROUVA FALK.

Yksikö? Sanokaa kolme!

KENRAALI.

Mielelläni. Tiedättehän, etten koskaan ole ollut luja luvunlaskussa.

ROUVA FALK.

Saatte siis nyt mennä yksin ratsastamaan.

KENRAALI.

Mutta, rouva – !

ROUVA FALK. Niin, en minä tule tänään ratsastamaan semmoisen miehen kanssa, joka eilen oli juopuneena. (Ottaa hatun jälleen päästänsä.) Hannus! (Hän kuuluu vastaavan.) Vie hevoseni sisään!

KENRAALI. Rouva, te ette rankaise ainoasti minua, vaan itseännekin, kun ette saa nähdä luontoa päivänä tämmöisenä, – ja luontoakin, joka ei saa nähdä teitä! —

ROUVA FALK.

Eiköhän mikään enää saa teitä totiseksi?

KENRAALI. Saa kyllä. – Sinä päivänä, jona teiltä jotakin puuttuu, tulen minä totiseksi.

ROUVA FALK. Te käytte siis täällä odottamassa minun onnettomuuttani? Saatte odottaa, toivon ma. (Menee pulpetin viereen.)

KENRAALI. Niin minäkin toivon! Sillä siten saan minä kuitenkin käydä täällä niin kauan.

ROUVA FALK.

Siksi kuin käsky tulee Amerikasta.

KENRAALI.

Tietysti – kunnes Shermanin käsky tulee.

ROUVA FALK.

Niin, ettekö jo ole saanut?

KENRAALI.

En.

ROUVA FALK. Tämä näyttää epäiltävältä. Kauanko siitä on, kuin sain teidät kirjottamaan?

KENRAALI.

Niin, joka sen muistaisi!

ROUVA FALK.

Minun johtuu mieleeni jotain... Totta kai kirjoitte – ?

KENRAALI.

Tietysti kirjoitin... Minä teen aina, mitä te käskette.

ROUVA FALK. Te kouritte suurta huovinpartaanne, – ja silloin on aina jotain koirankuria mielessänne...

KENRAALI.

Kuinka saatatte luulla – ?

ROUVA FALK.

Te *ette ole* kirjottanut! Miksi ei tuo ennen johtunut mieleeni?

KENRAALI.

Minä olen kirjottanut monesti; minä vakuutan – !

ROUVA FALK.

Mutta ei Shermanille? Ette ole uudestaan tarjoutunut palvelukseen?

KENRAALI.

Muistatteko noita venäläisiä pikkusikareita, joita usein olen kehunut?

Nyt olen saanut niitä. Otin muutamia mukaani näytteeksi: saanko luvan – (Tarjoo.)

ROUVA FALK.

Ettekö häpee minua?

KENRAALI.

Minä teen, mitä vaan tahdotte...

ROUVA FALK. Te odotutatte minua kolmatta kuukautta verukkeilla ... täydellisellä ilveilemisellä! Euroopan upseeri, joka suuressa amerikalais-sodassa on saavuttanut kunniaa, virka-arvoa ja vakinaisen viran ... tuhlaa aikansa tuommoisiin – ja muihin, nyt on koko vuosi —

KENRAALI.

Suokaa anteeksi: – kahdeksan kuukautta.

ROUVA FALK.

Niinkuin ei siinä olisi kyllin?

KENRAALI.

Liiaksikin. Mutta *te* tiedätte parhain, miksi näin teen! —

ROUVA FALK.

Olenko minä pyytänyt teitä tänne? Te luulette saavanne minut väsymään?

KENRAALI.

Leonarda!

ROUVA FALK (katsoo häneen).

KENRAALI (kumartaa kursastelevasti). Pyydän anteeksi, hyvä rouva.

ROUVA FALK.

Nyt kirjoitatte täällä tuon kirjeenne, jossa tarjoutte virkaan kohta.

KENRAALI.

Käskynne mukaan.

ROUVA FALK.

Minä panen sen postiin.

KENRAALI.

Paljon kiitoksia.

ROUVA FALK.

Kierrätte partaanne taas? Mitä vehkeilette?

KENRAALI.

Minäkö? – Täälläkö minun pitää kirjottaa? (Menee pulpetin viereen.)

ROUVA FALK. Täällä. (Kenraali ottaa kynän.) – Haa, nyt huomaa. Kotiin tultuanne kirjoitatte toisen kirjeen, jolla peräytätte tämän.

KENRAALI.

Niin, kuinkas myös!

ROUVA FALK.

Hah hah ha! (istuutuu.) Ei, jääköön sillensä!

KENRAALI.

Paljon kiitoksia, rouva! – Tahdotteko nyt maistaa pikkusikareitani?

ROUVA FALK.

En.

KENRAALI.

Eikä tulla ratsastamaan?

ROUVA FALK. Ei.

KENRAALI.

Tohdinko tulla tänne illalla?

ROUVA FALK.

Minulla on esteitä.

KENRAALI.

Mutta huomisen aamuna lähdette ratsastamaan?

ROUVA FALK.

Sitä en tiedä.

KENRAALI. Minä rohkenen siis tulla kuulemaan – . Toivotan teille hyvää päivää, rouva!

ROUVA FALK.

Mutta tuossa on outo herra ovesta! (Nousee seisolle.)

KENRAALI. Kuinka? (Kääntäytyy.) Tohtiiko hän tulla tänne? (Sattuu luomaan silmänsä ulos avonaisesta akkunasta.) Prruu! Prruu! Mutta, Hannus, etkös näe, että hevoseni on päässyt irti? (Menee kiireesti ylöspäin tuon herran ohitse, joka kumartaa tervehtien, ja sitte ulos.) Prruu! Prruu!

Kolmas kohtaus.

HAGBART.

Hyvä rouva! – (Keskeytyy.)

ROUVA FALK.

Rohkenenko kysyä? —

HAGBART.

Te ette tuntene minua?

ROUVA FALK.

En.

HAGBART.

Minä olen kandidati Hagbart Tallhaug.

ROUVA FALK.

Ja sitä sanotte minulle – naurusuin!

HAGBART.

Jos saisin ensin luvan —

ROUVA FALK.

Kuinka rohkenette tulla tänne?

HAGBART.

Jos saisin ensin luvan —

ROUVA FALK.

– Ei sanaakaan! Vai onko kaksi sen nimistä?

HAGBART.

Ei.

ROUVA FALK. Te olette siis se, joka astuitte esiin Filharmoniaassa, kun minä pyysin päästä siihen jäseneksi kasvattityttäreineni, – ja sanoitte minua "epäilyttäväksi naiseksi"? Tekö se olette?

HAGBART.

Niin, hyvä rouva, – ja minun täytyy – ROUVA FALK (yhtähaavaa ja lujemmin).

Teidän täytyy täältä pois! Hannus! (Tämä vastaa avoimen akkunan takaa.)

HAGBART.

Hyvä rouva, saanko ensin luvan —

ROUVA FALK.

Hannus, saata tämä herra pois minun kartanostani!

HANNUS.

Va-i niin!

HAGBART.

Ei, varros vähän, Hannus!

HANNUS.

Varronko? – (Katsoo rouvaan.)

HAGBART.

Asiani koskee sisarenne tytärtä, hyvä rouva!

ROUVA FALK. Ogootia! – Onko Ogootin mitään tapahtunut? En ole saanut mitään kirjettä! —

HAGBART.

Varro tuolla ulkona, Hannus!

HANNUS.

Varronko? —

ROUVA FALK.

Varro, varro! – Mikä nyt?

HAGBART.

Ei mitään vaarallista, hyvä rouva...

ROUVA FALK.

Mutta kuinka *te* tänne Ogootin asiaa tulette!

HAGBART. Ei ole helppo välttää toinen toistansa kylpypaikassa, hyvä rouva. Muutoin saatan vakuuttaa, että neiti siinä kohden teki parastaan. Hän osotti minulle mitä suurinta halveksimista – ja vähän enemmänkin. Mutta eihän hän saattanut kieltää minua puhuttelemasta niitä, joita hän itse puhutteli, eikä olemasta siellä, missä hän itsekin oli – ja niinpä tapahtui, kuin aivan itsestään, että – niin, että neiti kuuli minusta puhuttavan ja

minun puhuvan ... ja vihdoin vielä puhuttelikin minua.

ROUVA FALK.

Teitä?

HAGBART. Niin, hyvä rouva, – ei hyödytä sitä kieltää; tosiaankin puhutteli hän minua, ja useita kertojakin.

ROUVA FALK.

Mutta mitä täällä-käyntinne tarkoittaa?

HAGBART.

Jos suvaisisitte minun —

ROUVA FALK.

Minä halaan kuulla asianne, lyhyeltä, suoraan, eikä rahtuakaan muuta.

HAGBART.

Mutta minä en saa sitä sanotuksi, ennenkuin saan —

ROUVA FALK. Joko saatte taikka ei, niin muuta en tahdo; sillä sitä ette saa sanoa, että minunkin kanssani olette joutunut pakinoihin.

HAGBART. Koska ei muuta neuvoa ole: minä olen rakastunut kasvattityttäreenne, hyvä rouva! —

ROUVA FALK.

Tekö? Ogootiin? – Sen rangaistuksen olette ansainnut!

HAGBART.

Varmaankin niin, hyvä rouva.

ROUVA FALK.

Hah hah ha! Vai niin, rakastunut.

HANNUS (avonaisessa ovesta).

Nyt kai saan mennä?

ROUVA FALK. Hah hah ha! Niin, mene! No? Entäs sitte? Oletteko ilmottanut Ogootille sitä?

HAGBART.

Olen, hyvä rouva.

ROUVA FALK.

Ja mitä saitte kokea? – Olette vaiti; tuntuu tukalalta sanoa sitä?

HAGBART.

Minua ilahuttaa, että olette ruvennut lystikkääksi, hyvä rouva.

ROUVA FALK. Niin, lystikästä tuo on. No, mitä Ogoot vastasi? Ei häneltä sanoja puutu.

HAGBART.

Ei puutukaan. Me tulimme tänään tänne samalla höyryveneellä —

ROUVA FALK.

Samalla veneellä – ? Ogoot ja te? Oletteko vainoomiseen ryhtynyt?

HAGBART. Hyvä rouva, teidän on mahdoton tajuta mitään, ennenkuin annatte minulle luvan —

ROUVA FALK. Minä halaan kuulla lopun sisareni tyttäreltä, joka siis pian saapuu tänne.

HAGBART.

Aivan niin, mutta —

ROUVA FALK. Tuota ei käy täällä jatkaminen! Jos mielite vainota kasvattitytärtäni rakkaudellanne, kuten olette minua vihallanne vainonnut, niin onhan se vallassanne. Mutta tänne ette

saa tulla. Täällä minä voin estää sitä.

HAGBART.

Mutta, hyvä rouva kulta – !

ROUVA FALK. Tosiaankin rupee kärsivällisyyteni loppumaan, taikka oikeammin, se on jo loppunut. Mitä täältä tahdotte?

HAGBART. Koska ei mikään muu auta – ei, minä sanon sen suoraan, vaikka se tulee päätähavin – minä olen tässä anomassa kasvattityttärenne kättä.

ROUVA FALK (joka taas on ottanut hansikkaansa osille). Jos olisin mies, viskaisin minä, ettei vastaus olisi "epäiltävä", tämän hansikkaani vasten silmiänne.

HAGBART.

Mutta naisena ette tee sitä.

HANNUS (ovessa).

Ogoot, rouva! —

OGOOT (ulkopuolella).

Täti!

ROUVA FALK.

Ogoot!

Neljäs kohtaus.

OGOOT. Täti! – Voi tuota ilkeätä Hannusta! Minä viittasin hänelle; olisin äkkiarvaamatta – (Lankee tädin kaulaan.)

ROUVA FALK.

Lapsi, et sinä ole pettänyt minua?

OGOOT.

Pettänyt sinua? Minäkö?

ROUVA FALK.

Tiesin mä sen! (Syleilee häntä.) Anna anteeksi! Minulla oli tuokion aikaa hirveä luulo, – mutta kohta kuin näen sinut, on se poissa! – Terve, tervetultuas! Kuinka kaunis sinä olet! Tervetultua!

OGOOT.

Voi, täti! —

ROUVA FALK.

Mikä sinun on?

OGOOT.

Tiedäthän sinä sen jo.

ROUVA FALK.

Hänen häpeällisen vainoomisensa, niin!

(Hagbart on tällä aikaa poistunut näyttämöltä.)

OGOOT.

Hs! – Ei, hän on poissa! – Oletko ollut epäkohtelias häntä vastaan?

ROUVA FALK.

En niin, kuin olisi ansainnut...

OGOOT.

Sanoinhan minä sen hänelle.

ROUVA FALK (nauraen).

Mitä sanoit hänelle?

OGOOT. Kuinka pikainen sinä saatat olla! – Olitko tosiaankin ilkeä häntä vastaan?

ROUVA FALK.

Säälitteletkö sinä – häntä?

OGOOT. Säälittel – ? – Mutta, hyvä Jumala! eikö hän siis ole sanonut sinulle – ?

ROUVA FALK.

Mitä?

OGOOT. Että hän? Että minä? Että me? Ei, täti, älä katso minuun noin hirveästi! Sinä et tiedä siitä.

ROUVA FALK.

En.

OGOOT.

Herra minua auttakoon! Täti – !

ROUVA FALK.

Mutta ethän sinä kuitenkaan olle – ?

OGOOT.

Olen, täti!

ROUVA FALK. – hänen kanssansa, joka – ? – Sinä olet siis kuitenkin – ! Mene pois luotani!

OGOOT (lankee polvillensa).

Kuule, täti, hyvä, armas täti!

ROUVA FALK.

Mene ulos hänen luoksensa! Pois!

OGOOT.

Oletko katsellut häntä, täti! Oletko nähnyt, kuinka kaunis hän on?

ROUVA FALK.

Kaunisko? Hän?

OGOOT (ylös noustessaan). Voi, herra varjelkoon, eikö hän ole edes kaunis?! Sitte sinä olet ollut ihan suunnaton – !

ROUVA FALK. Minusta nähden on hän se mies, joka kaikkein riemuitessa tuossa ylpeässä pikkukaupungissa on sanonut minua "epäiltäväksi". Kun hän jonakin päivänä esittää itsensä täällä kasvattityttäreni sulhoksi, niin minä en joutuisi pois tavallisilta suunniltani? Kiittämätön lapsi —

OGOOT.

Täti —

ROUVA FALK. – jonka tähden minä tässä sopessa olen pannut alttiiksi 8 – kahdeksan vuotta elämästäni, luopuen kaikista, mitä ajatella voi! – Hän on tuskin kasvanut suureksi, ennenkuin hän kaikkein ensimmäisellä matkallaan heittäytyy sen syliin, joka on luonut häpeää päälleni. Minun tulisi kai pitää sitä aivan luonnollisena asiana? Tulisi vaan katsoa häntä kauniiksi? – Minä en tahdo nähdä sinua! Mene! —

OGOOT (itkien). Etkö luule, täti, minun itse sanoneen kaikkia noita? Oi, sanoin tuhannesti. Senpätähden en kirjottanut; olen ollut mitä hirveimmässä tuskassa.

ROUVA FALK. Jo hiukankin tuommoista havaittuasi, olisi sinun pitänyt turvata tänne, minuun, ... jos sinussa olisi ollut vähänkin uskollisuutta.

OGOOT.

Täti! (Polvillansa.) Täti!

ROUVA FALK.

Ettäs olit noin kurja.

OGOOT. Täti! – Senpätähden, että hän katui, mitä hän oli sinua vastaan tehnyt, minä ensin —

ROUVA FALK.

Katui! Hän tuli tänne naurusuin.

OGOOT.

Se oli pelosta, täti.

ROUVA FALK.

Nauretaanko pelosta?

OGOOT. Ei muut, mutta hän! Armas täti, niin alkoi hän minuakin puhutella; todellakin nauroi hän aivan tyhmästi, ja on sittemmin sanonut sen tulleen pelosta.

ROUVA FALK. Jos hänellä olisi ollut paha omatunto, niinkuin luulet, olisi hän kai ollut edes joutuisa pyytämään anteeksi.

OGOOT.

Eikö hän pyytänyt?

ROUVA FALK.

Ei; kaikenmoisilla verukkeilla ja naurusuin seisoen —

OGOOT. – Sitte sinä olet säikäyttänyt järjen hänestä; katsos, hän on kömpelö, tätiseni; hän on teologi.

ROUVA FALK.

Vai on hän sekin?

OGOOT. On, tiedäthän sinä sen, täti. Onhan hän piispan veljenpoika ja itse myös teologi; senpätähden hän ennen oli niin raivokas. Mutta juuri se, mitä hän silloin teki, herätti hänet, sillä

hänellä on hyvä sydän. Armas, hyvä täti – ?

ROUVA FALK.

Nouse ylös! Aivan hupsumaista on maata noin. Missä sitä olet oppinut?

OGOOT (nousee ylös).

En todellakaan tiedä. Mutta kovin sinä säikähytät minua. (Itkee.)

ROUVA FALK. Niin, mitä minä sen teen! Sillä sinähän, lapsi, minua ensin olet säikäyttänyt.

OGOOT. Mutta eihän laita ole niin, kuin sinä luulet, täti! ei hän nyt enää ole vihamiehemme; hän on käytöksestään sinua kohtaan puhunut kovin paheksivalla, ankaralla – se on *ihan* totta! – Me olemme kaikki kuulleet sen. Ensin puhui hän siitä muille, joilta sain tietää sen, sitte puhui hän minun kuulteni ja vihdoin suorastansa minulle.

ROUVA FALK.

Miksi et kirjottanut tuosta minulle?

OGOOT. Siksi, ettet sinä, täti, ole muitten ihmisten kaltainen. Jos vaan olisin maininnut hänen olevan siellä, olisit heti käsenyt minua kotiin. Ethän sinä ole muitten kaltainen.

ROUVA FALK.

Mutta millä ihmeen lailla sinä saatoit – ?

OGOOT. Armas täti, onhan se, joka sinua kiittää, kohta minun ystäväni, tiedäthän sen. Ja kun päälle päätteeksi *hän* sinua kiitti, hän, joka oli niin väärin sinua vastaan tehnyt, niin ymmärräthän sinä, että olin kaiken päivää riemuissani. Se oli

alku —

ROUVA FALK.

Niin, kerro minulle alusta loppuun!

OGOOT.

Ei, *se* on ihan mahdotonta, täti! Sillä sitä kestäisi monta päivää!

Mutta sen vaan kerron, täti, ettei minua aavistanutkaan, mikä se oli, joka saattoi minut niin heikkohermoiseksi.

ROUVA FALK.

Mutta selville tultuasi siitä, miksi et paennut?

OGOOT.

Niinpähän juuri teinkin! Mutta sepä se olikin, joka on syynä kaikkiin.

ROUVA FALK. Miten? Pidä nyt vähän järjestystä, malta mieltäs vähän – ja kerro minulle!

OGOOT.

Kiitoksia, tätiseni! Kiitoksia, ettäs tahdot kuunnella minua! Oi Jumala, kuinka minä – (Itkee.)

ROUVA FALK.

Niin – ! Niin – ! – Kerro ihan suoraan!

OGOOT. Niin ... minä olin viikon päivät kuumeessa ... luulin itseni sairaaksi... Muut kysyivät, mikä minua vaivasi. Sitä en todellakaan tietänyt. Tuhat asiaa olisi kerrottavaa siltä ajalta; mutta sinä et ymmärtäisi niitä.

ROUVA FALK.

Kyllä sentään.

OGOOT. Ei, mahdotonta! Enkä minä *taidakaan*... Kovin vaikea oli minun silloin olla ... ja nyt on aivan suloinen...

ROUVA FALK.

Jätä se vielä! Mutta kuinka se selveni sinulle?

OGOOT.

Hän puhutteli minua – suorastaan!

ROUVA FALK.

Hän kosi?

OGOOT.

Niin juuri. Voi, minä tunnen punastuvani jälleen, kun ajattelen tuota.

ROUVA FALK.

Käytit itsesi tyhmästi.

OGOOT.

Voi, perin tyhmästi!

ROUVA FALK.

Mitä siis teit?

OGOOT. Minä kirkaisin, kirkaisin oikein aika lailla, ja juoksin – juoksin kotiin, sulloin kaikki arkkuuni ja sitä päätä höyrylaivaan.

ROUVA FALK.

Ja siinäkö kaikki?

OGOOT.

Kaikkiko? Se tapahtui ulkona kaikkein ihmisten nähden.

ROUVA FALK.

Mutta, Ogoot!

OGOOT. Kun se tuli noin hirveän odottamatta. En eläissäni ole peljästynyt niin. Enkä perästäpäin niin hävennyt. En tehnyt höyrylaivalla, koko matkalla muuta kuin itkin.

ROUVA FALK.

Mutta tulipa hän samalla laivalla.

OGOOT. Ajattelleppas, hän oli maitse matkustanut poikki niemekkeen ja toisella puolella noussut laivaan. Niin, sitä minä en tiennyt, ennen kuin hän istui ihan vastapäätä minua. Minä luulin vajoovani läpi kannen. Minä aioin nytkin juosta, mutta – voi, täti, en saattanut. Hän katsoi minuun kovin kummallisesti ja tarttui molempiin käsiini. Hän puhui; mutta en tiedä, mitä; päätäni oikein huimasi. Mutta nuot silmät, täti! Niin, et sinä ole nähnyt niitä – sentähden on sinun tunteminen niin – juuri niin...

ROUVA FALK.

Ei, lapsi.

OGOOT. Hänessä on jotain, kun hän noin istuu hiljaan toisen vieressä – se on aivan todellista. Ja kun hän silloin katselee minua ja sanoo ... minä en tarkota juuri sanoilla, näetkö ... mutta sanoo kuitenkin: kuinka rakas olet minulle! ... niin, minun käy väreet, – voi, täti! – Suutele minua, täti kulta! – Noin! Jumalan kiitos! Tiedätkös, mitä hän tänään sanoi?

ROUVA FALK.

En.

OGOOT. Se, joka on holhonut – hän käytti tuota, noin juhlallista sanaa; mutta hän onkin teologi – se, joka on holhonut tuommoista tyttöä ... tämä olen muka minä, tää, huomaappas;

minä muistelin kaikkia virheitäni; hän saa kyllä aikansa tuntea ne —

ROUVA FALK.

No; se, joka on holhonut semmoista tyttöä, kuin sinä —

OGOOT. – kuin minä, lienee verraton!

ROUVA FALK.

Sinä olet kai oikein kehumalla kehunut minua?

OGOOT. Päinvastoin! Se oli silloin, kuin hän kaiken mokomin tahtoi tulla tänne ensin – ennen minua; hän oli velvollinen, sanoi hän, ottamaan vastaan ensi törmäyksen. Älä Jumalan tähden, minä sanoin; et sinä tunne häntä; hän murskaa sinut!

ROUVA FALK.

Mutta, Ogoot!

OGOOT. Silloin se oli, kuin hän sanoi: ei, se, joka on holhonut semmoista jne., jne. – Haa, nyt huomaan, ettäs olet ollut ilkeä.

ROUVA FALK.

Minulla oli aamupuolella ollut harmia – ja minä erhetyin —

OGOOT. Tästälähin et saa koskaan enää harmia, sillä tiedäppäs, ihmiset ovat hyvin hyviä, ja nyt sinun pitää tulla heidän seuraansa jälleen. Sinä, joka itse olet niin hyvä —

ROUVA FALK.

Ei, en ole suinkaan hyvä.

OGOOT. Sinäkö? Sinun mieltäsi vaan on kovin vaikea arvata, täti! – Hei, mikähän nyt taas on?

ROUVA FALK.

Minä olen onneton, Ogoot!

OGOOT.

Mistä syystä, täti? Minunko tähteni?

ROUVA FALK. Sinä olet elämäni päivänsäde; sinä kaunistat, lämmität, pyyhit pois – ; mutta juuri sentähden – !

OGOOT.

Juuri sentähden! Täti, en minä tajua sinua?

ROUVA FALK. Minä olen törkeä, olen kova, epäluuloinen, paha. Olen tuima, maltiton kuin ennen – kuten ainakin. Minkämoinen lienenkään hänen silmissään – ja sinun? Sanoppas! Enkö ole törkeä, paha, – mitä?

OGOOT. Sinä olet ihanin koko maailmassa! Olet vaan hillitsemätön voimasi, urheutesi tähden, nuoruutesi...

ROUVA FALK. Ei, ei, ei, totuutta! Sitä ansaitsen! Sillä sinunpa tähtesi toki olen kahdeksan vuotta ollut ainoasti työväen parissa. Kaikki minun omani on tuleva sinun omaksesi. Ogoot, pidä siis minua arvossa! Sano minulle totuus! Enkö minä ole ... miksi sitä sanoisin – ? sano se suoraan, *sinä?*

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.